

det mig, meget ildevarslede. Paa Grund af de Forhold, vi have haft i Vinter og i Foraaret, antager jeg, at omtrent $\frac{1}{4}$ af Danmarks Høst er ødelagt. Jeg er derfor meget betænkelig ved, at vi fremdeles fortsætte med en saadan Stigning af Budgettet, som Tilfældet er, og saa meget mere betænkelig er jeg derved, som det ubillige Beskatningsgrundlag, paa hvilket Indtægterne komme til Stede, fremdeles oprettholdes uden nogen Rettelse, der betyder noget som helst.

Da jeg sidst begrundede min Stilling lige over for Finanslovforslaget, hentedede jeg mine Grunde alene fra det ordinære Budget. Jeg skal i Dag tillade mig som Støtte for mit Standpunkt at fremdrage nogle faa Tal fra det ekstraordinære Budget. Under § 27 II. findes opført som Bevillinger til offentlige Arbejder til Fremme af den almindelige Samfærdsel, et Beløb af henimod 9 Mill. Kr. — 8,919,532 Kr. Det forekommer mig, at denne Bevilling er langt større end ønskeligt og forsvarligt under vore økonomiske Forhold. Jeg har ved tidligere Lejligheder udtalt som min Opfattelse, at vor Jernbanebygning blev dreven ud over rimelige Grænser, og jeg har yderligere faaet denne min Opfattelse bestyrket derved, at de kolossale Beløb, som Staten har anbragt i Statsbanerne — snart henimod 250 Mill. Kr. — næsten ingen eller maaske slet ingen Rente give, naar Forholdet bliver rettelig opgjort; det vil altsaa sige, at alle disse uhyre Værdier finansielt set ere aldeles tabte for Statskassen. Nu vil det gøres gældende, at deres indirekte Værdi for vort Samfund er meget stor, og jeg indrømmer, at inden for visse Grænser har Jernbaners Bygning som Befordringsmiddel uhyre stor indirekte Værdi; men, som sagt, det forekommer mig, at vi ere komne langt ud over, hvad der er rimeligt, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den større Del af de Jernbaner, der ere anlagte siden 1894, ikke som indirekte Værdimiddel have den Værdi for Staten, som de finansielt have kostet.

Det forekommer mig, som sagt, at Kilderne til vore Statsindtægter ikke ere de rette. I Modsætning til andre Lande faa vi næsten intet ind af vort Jernbaneanvæsen og mindre end intet af vort Post- og Telegrafvæsen. Post- og Telegrafvæsenet staar i Oversigten opført med en Indtægt af 166,904 Kr., men hvis dette Forhold blev rettelig opgjort, tror jeg, at det vilde give et ikke saa lille Underskud. Der staar paa Finanslovforslaget opført om Indtægt for Banerne 800,000 Kr. for

Transport af Posterne. Dette Beløb er vistnok noget for lille, hvis der skulde betales med en Pris lig den, der ellers betales for Befordring med Jernbanerne. Desuden er vel Korsør—Kiel-Routen udelukkende en Postroute, og den koster Staten 400,000 Kr. Dersom den kom paa Postvæsenets Budget vilde vi have et meget stort Underskud ogsaa paa dette Budget. Det forekommer mig derfor, at Kilderne ikke ere saa heldige, som de burde være, og andre Lande udnytte i Modsætning til os ganske anderledes deres Baner finansielt. — Jeg mener derfor ikke at kunne stemme for det foreliggende Finanslovforslag, men vil afholde mig fra at stemme.

Hansen-Solevad: Jeg kan til Dels henholde mig til, hvad det ærede kongevalgte Medlem, som før satte sig (Hedemann) har udtalt med Hensyn til Forsvarssagen. De fleste af de ærede Medlemmer, som have gennemgaaet Finanslovforslaget tilligemed det Forslag, som nu ligger for til Afstemning her, vil det vistnok være gaaet saaledes, at de have set, at Forsvarsministerens Budgetter ere meget beskaarne. Særlig har jeg bidt Mærke i Krigsministerens Budget og set, at disse Beskæringer ere gaaede meget ud over Skytset, hvad der efter mine Begreber er noget af det allerværste for Forsvarssagen. Naar jeg tænker tilbage paa de to slesvigske Krige, erindrer jeg endnu tydelig ved Siden af den Begejstring, som den Gang var til Stede ved Troppernes Hjemkomst, at der var en almindelig Klage over, at vort Vaaben var saa daarligt og simpelt, at der blev udgydt saa meget Blod, begrundet paa, at vi dels ikke kunde række langt nok med vore Vaaben, dels ikke bruge dem hurtigt nok. Da vore Tropper bleve hjemsendte efter den første slesvigske Krig, var det meget almindeligt, næsten over det hele Land, at Folk kappedes om at bevise dem den Kærlighed, man følte for dem for det store Arbejde, de havde udrettet. Jeg erindrer nu — jeg var den Gang en 12 Aars Dreng — at der ved en af de Fester, der blev afholdt for Tropperne, blev anket over, at deres Vaaben vare daarlige, og at de kunde have haft større Udbytte af deres Sejre, hvis de havde haft bedre Vaaben. Jeg er derfor bleven lidt betænkelig ved at se disse Nedsættelser paa Budgettet, særlig for vort Skyts Vedkommende. Det er underligt nok med det danske Folk. Efter Krigen 1848—49—50 var der en meget stor Offer-